

избърбори нѣкаква си молитва и на бунтовника грѣховеѣ поиска :

— Кажете си грѣховеѣ, синко! . . .

— Казахъ ги на *царскитѣ комисари*, та нѣма нужда и вамъ да ги казвамъ, . . . прѣдъ Бога и прѣдъ свободата не съмъ сторилъ, а прѣдъ пашитѣ, чорбаджиитѣ и владицитѣ много, много и прѣмногo „согрѣшения“ съмъ направилъ, но нека тия ми „согрѣшения“ останатъ непростени. . . . Както се вижда, утрѣ на турската бѣсилка ще увиснѣ! . . . за едно нѣщо, дѣдо попе, ще та помоля : „който ви попита за *Дякона Левски*, кажете му, че той, дякона, за *българската свобода* загина!...

Попъ Тодоръ подаде на бунтовника „святото причастие“, съ *конашко око* го изгледа и измърмори нужната молитва надъ главата му . . .

Срѣдъ нощъ е; всичко живо дълбоко спи; въ мрачината само Левски бди; той злобно сумти и „нѣкому си“ люто се сърди! . . . Нѣколко пкти ранената си глава у стѣна удари и полумъртъвъ на пода се распѣри!..

Съмна се; 6-й Февруарий доде; до обѣдъ ввелица силна, слѣдъ обѣдъ врѣмето се пооправи; февруарското

Бѣлѣжка. По казванието на *Пенчовичъ-сфенди*, Кючукъ-Сандъ-Паша залѣгалъ твърдѣ много за оздравяването на Левски: боялъ се да не би да умрѣ въ затвора!.. Сандъ-Паша искалъ съ особено тържество да се извърши акта на обѣсването . . . Съ обѣсването на Левски искалъ да сплиши незаловенитѣ *комити* и българската престолюдна масса, ето защо докторитѣ толкова се грижили за здравнето на *Кешинъ-Първана* . . . По заповѣдъ на *Санда*, *Махзаръ* свикалъ съ циркулярна заповѣдъ общинскитѣ съвѣтници на Софийската, Златишката, Пирдопската и Радомирската нахии; свикалъ ги въ София да имъ съобща (божемъ) нѣкакви си царски заповѣди, а въ сжичностъ да присѣдствуватъ при акта на обѣсването . . . да видѣтъ съ очитѣ си, че главатарѣтъ на *комититѣ* е хванатъ и умъртвенъ, та да си прибиратъ умѣтъ въ главата! . . .